

ДЖЕНИФЪР ДЖОНСТЪН ТРИО

Превод от английски: Румен Митков, 1986

chitanka.info

Въпреки ослепителните лъчи на залязващото слънце вечерта бе студена. Франк пъхна ръце дълбоко в джобовете си и запристъпва от крак на крак в безуспешни опити да се стопли.

— Ама че вятър.

Прах и една цигарена кутия се завъртяха около краката им и се понесоха надолу по хълма край замлъкналите в очакване порти и спретнатите огради от жив плет.

— От запад. Западен. Пак дъжд значи. Пак ще вали. Господи, веднъж да свърши тая зима.

Мърфи дръпна от цигарата си и остави димът да се процеди на тънка струйка през носа му. Носеше плетена шапка, нахлупена ниско над ушите.

Франк отново разтърка крака върху тротоара.

— Напукват ми се ръцете от студа — оплака се той. — Абсолютно всяка зима. Нищо не помага. Само една година ми се размина — когато работех в Лондон. От влагата е. Поне така казват. Направо те подлудява, абсолютно да откачиш. Само оная година ми се размина.

Мърфи въздъхна. Кречетало. Все на него ще му се падне някое такова кречетало. Гласове, които непрекъснато те засипват с думи, впиват се в мозъка ти и нито за миг не те оставят на мира, насаме с мислите ти. Мълчанието е хубаво нещо. Злато, казваше майка му. Той се обърна и примижа срещу залязващото слънце. Същинско злато, но човек не може да види, като му блесне в очите, и дори да извърне глава настрани, пак не успява да различи предметите още няколко мига. Той пое обратно нагоре по улицата към главния път. Ако имат късмет, след десетина минути слънцето ще се скрие зад хълма.

— На тебе напукват ли ти се? — настигна го отзад гласът на Франк.

— Не.

— Значи изобщо си нямаш представа какво е това.

— Не.

Известно време двамата стояха на ъгъла и гледаха минаващите коли. Зад тях надолу по улицата, близо до мястото, където стояха преди малко, в една паркирана кола седеше мъж и четеше книга. Мърфи хвърли угарката върху тротоара и я стъпка с крак.

— Колко е часът?

Мърфи погледна часовника си.

— Без десет.

— Закъснява.

Те впериха погледи отвъд долината, към далечните хълмове, към блясъка.

— Щеше да е хубава вечер, ако не беше толкова студено. Може пък да не дойде.

Двамата се обърнаха и отново поеха бавно надолу по пътя.

— Няма начин да не дойде.

Патрик отвори вратата на колата и хвърли чантата си на задната седалка. Закъсня. Влезе в колата и затръшна вратата. Обхвана волана с тесните си бели длани и втренчи поглед в тях. Какво значение има всъщност? Дали по-късно или по-рано? Никой друг не се тревожи. Никой не се вълнува. Всеки си има някаква мания. Аз обичам да се отнасям към времето с особено внимание. Запали двигателя, но продължи да седи, заслушан в успокояващия му глас. Като котка край камината. За какво по-точно смятам, че съм закъснял? За дребните грижи на семейния живот. Целувката по бузата. Педантичното подреждане на чашите върху подноса. Подрънкването им през хола, внимателното пристъпване върху персийския килим, за да не се подхлъзнеш. Последните слънчеви лъчи, после дръпваме пердетата, да запазим своя живот само за себе си. Без мечти. Няма време за мечти. Надигат се метежно сразените мечти... От кого беше това? Останалото е от годините, когато четях книги и трескаво търсех смисъла на нещата. Трябва да се отърся от всичко това, необходима ми е промяна. Уморен съм. Той се засмя и бавно подкара колата през двора. Да-да, промяна! Чудя се какво ли става, когато човек изведнъж осъзнае цялата празнота на бъдещето и — о, господи! — на миналото. Пълната липса на мечти дори в миналото. Не бива да мисля за това. Така е по-безопасно.

— Довиждане, сър.

Джордж, дежурният от охраната, отвори портала към улицата.

Патрик се усмихна и му кимна.

— Закъсняхте тази вечер, сър. Вече е без десет.

— Тези телефони, не е трябвало да ги изобретяват.

— Приятна вечер.
— И на теб, Джордж. До утре сутрин.

— Ще дойде, как няма да дойде.
— Ами ако не дойде? Тогава какво ще правим?
— Утре идваме пак.

Гласът на Мърфи прозвуча раздражено.

Вятърът ги блъскаше в гръб и ги тласкаше настойчиво надолу по хълма.

— Май така ще стане. — Франк въздъхна. — Сестра ми току-що я откараха в болницата. Малко преди да изляза. Първото й е. Аха. Знаем я, утре ще ме чака да намина да я видя.

Тъй върви светът, помисли си Мърфи, един си отива, друг идва. Ако се изключеше собственото му в известна степен смаяно появяване на бял свят, той не притежаваше никакъв личен опит, свързан с раждането и смъртта. Нямахме смисъл да гледа на цялата тази работа в обобщен, емоционален план. Важното е резултатът.

— Разбира се, ако дойде...

Шапката на Мърфи се бе изхлузила постепенно и бе застанала на върха на главата му. Той я дръпна силно надолу, за да му топли ушите.

Порталът се затвори зад него. Потокът от коли се провираше бавно напред между високите постройки на складовете. И тук, както винаги и навсякъде, времето бе прахосвано, пренебрегвано. Но да предположим, само да предположим, че започна да се отнасям към времето така, сякаш то ми принадлежи. И вече не съм роб на времето. Тогава какво? То изведнъж се превръща в скъпоценно благо. Единственото нещо, което си заслужава да притежаваш. Дали да включи радиото да чуя новините? Да задуша гласа на мислите си? Мразя тази улица, небоядисаните й прозорци и мръсните стени. „Мразя“ е дума, която не съм използвал от дете, и сега, когато я употребих, чувствавам как ме изпълва целия, чувствавам как ме изгаря отвътре. Колко приятно е това усещане. Сигурно започвам да полудявам. Вече не искам да спасявам живота си от пълно разпадане. Дори у дома. Както е казала безсмъртната Грета Гарбо, искам да бъда

сам. Свободен. Аз и моят слуга Времето. Непостижимо, преди да стане прекалено късно. Господи. Да гледаш отново великото всепобеждаващо обновление на земята, когато самите ние сме обхванати от разруха. Промяна. Необходима ми е промяна. Животът ми е в развалини.

— Първото ѝ е.

— Каза го вече.

— Майка тръгна с нея в линейката. Така, просто за да... както се казва... нещо като морална подкрепа. Шон е в Англия. Така се казва мъжът ѝ. Решила, че иска да го роди тука. У дома. Човек сигурно го е малко страх с първото. Майка отиде с нея. Мене ако питаш, всичко ще мине добре, нали така?

— Ти трябва да ме прикриваш. Друго от теб не се иска.

— Ще гледам да намина утре да я видя. Всъщност ако...

— Чу ли ме какво ти казвам?

Покрай тях мина малко момиченце, повело куче на каишка, и продължи надолу по хълма. Мина покрай портата и паркираната кола, след това пресече пътя и влезе в градината отсреща. Щом затвори вратата, момичето се спря и отвърза кучето. Високо в небето се трупаха огромни облаци. Слънцето почти се бе скрило. Живият плет край тях миришеше сладко.

— Чие е това дете?

— Откъде, по дяволите, мога да знам чие е това дете?

Двамата се обърнаха и отново тръгнаха бавно нагоре към ъгъла. Мъжът в колата остави книгата и включи двигателя. Някъде нанадолу по пътя се затръшна врата. Франк затършува из джоба си.

— Ще запалиш ли една?

— Не. Чу ли ме какво ти казах? Тук си, за да ме прикриваш. Нищо друго не се иска от теб. Просто да си отваряш очите на четири.

— Чудя се момче ли ще е или момиче.

Само една тънка златна ивица слънчева светлина. От запад вятърът носеше дъжд. Ноцта щеше да бъде бурна.

Толкова много грешни решения съм вземал досега. Никога не потърсих у себе си смелост, нито за миг не осъзнах, че е възможно да ми бъде необходима. Ще мога ли да призова това пренебрегвано качество сега, преди да е станало прекалено късно? Ако... Просто нерви, би казала Мери. Работата те потиска. Необходима ти е почивка... трябва да се съвземеш. Точно това и ще направя. Ще се прибера у дома, ще пийна едно голямо уиски и ще се съвзема. Ще приема онова, което е решила, че трябва да приема. Жестоко и съвсем неоснователно е да хвърлям вината върху нея. Ще трябва да плащам за грешките си. А бих могъл да постъпя и по другия начин.

Той намали скоростта и спря колата край пътя.

Бих могъл. Нищо не ме спира. Бих могъл да напълня резервоара с бензин, бих могъл... Задължения, стари задължения. Липса на смелост. И още по-лошо — на надежда. Те ще ме накарат да се върна. По дяволите. Той отново се включи в потока коли.

— Всъщност все ми е едно какво ще се роди. На нея ѝ се иска да е момченце. Дано само да бъде наред. Другото не е важно. Нали разбираш — да е наред. Едната ми леля роди едно, дето беше... е, не беше съвсем наред. Та човек винаги си има едно наум. То, момчето, вече поотрасна. Не че е зле, малко е хилаво само, нали разбираш... Иначе нищо му няма.

Наду ми главата с това негово дърдорене. Но може и да е прав, времето доста напредна. Може пък да не дойде.

Няколко едри капки дъжд, донесени от вятъра, се разпиляха по земята.

Франк се сгуши в яката на палтото си.

— Нали ти казах? Заваля.

Небето зад облаците сега бе оцветено в розово.

— Когато вечер небето е червено...

— О, за бога...

— Какво бе, Мърфи?

За миг двамата се спряха, после обърнаха гръб на залеза.

— Страх ли те е?

Те отново тръгнаха бавно надолу по улицата. Мърфи затърси цигара из джобовете си.

— Страх ли те хвана?

Той захвапа цигарата.

— Май че си прав. Няма да дойде — каза той накрая. Ръката му заопипва за кибрита.

— Стана късно. Твърде късно.

Колата в долния край на улицата рязко увеличи обороти. Мърфи хвърли цигарата на земята.

— Просто ме прикривай — каза той. — И, по дяволите, не прави никакви глупости.

Патрик намали скоростта и сви по улицата. Насреща му идваше кола, която мина покрай него точно когато завъртя кормилото, за да влезе през портата.

Ще дойде пролетта, а после лятото. Нямам сили, нито воля. Ще наглася пак усмивката си. Ще подхвана отново старата си роля. Ще чакам.

Той усети присъствието на двамата мъже, които идваха надолу по алеята към него. Приближаваха сякаш съвсем небрежно, с насочени пистолети в ръка.

Колко странно, наистина колко странно...

Нямаше повече време.

Гърмежът подплаши няколко птици, които разтревожено се вдигнаха във въздуха. Далече някъде излая куче. Колата увеличи скорост и изчезна. Беше почти тъмно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.